

[Behnke]

Man fortsætter: »Det er en politisk opgave at styre den offentlige sektors udvikling, det ansvar hverken kan eller skal skubbes over på de offentligt ansatte. Opgaven er lige så vanskelig, som den er vigtig«. Det er minsandten fra Det Konservative Folkepartis program, vedtaget på partiets landsråd den 13. november 1988 under overskriften: »90'ernes offentlige sektor – afbureaukratisering«.

Når man ved, at det er den partimæssige baggrund, finansministeren har, når han i dag har en redegørelse om moderniseringsarbejdet i den offentlige sektor til debat i Folketinget, kunne man godt undre sig over, at der ikke er flere af de særdeles fornuftige betragtninger fra partiprogrammet, der har sneget sig ind i denne efter vores mening meget tynde omgang, som moderniseringsredegørelsen egentlig er.

Der er tale om 11 halve siders overordnede bemærkninger og betragtninger, men meget lidt konkret. Det kan undre, for man skal såmænd ikke længere tilbage end til februar 1987, hvor finansministeren kunne fremlægge en lignende redegørelse for Folketinget, og dengang var der meget mere kraft og saft, dengang turde man godt skrive direkte i linierne, hvad det er for planer, man egentlig har tænkt sig der skal realiseres nu på tærsklen til 1990'erne.

Det savner vi denne gang – om det så er udtryk for, at de daværende firkloverpartier havde lettere ved at blive enige om, hvordan den offentlige sektors moderniseringsarbejde skulle skride frem, eller om det er udtryk for, at man simpelt hen som regering i dag ikke tør skrive i linierne, hvad det er, man vil.

Man får let fornemmelsen af, at vi alle sammen skal fortsætte med at vente, nemlig vente på den store økonomiske mirakelplan, der skal komme i juni måned, og at denne moderniseringsdebat i dag endelig ikke skal tage alt for meget pusten af det store show, der skal fremvises i juni måned, og at man derfor har valgt at køre med en så forholdsvis lav profil.

Efter Fremskridtspartiets mening er der flere måder at modernisere den offentlige sektor på. Et af de områder, der, vil jeg gætte på, også til daglig volder finansministeren kvaler, er spørgsmålet om at kunne justere mængden af ansatte i den offentlige sektor.

I samme øjeblik man skal afskedige en medarbejder, løber man ind i, at vedkommende er ansat under særdeles favorable vilkår. Der er

pensionsforpligtelser, ventepenge osv., alt sammen noget, der gør, at nok er medarbejderen ikke længere til stede på sit kontor, men rent finanslovmæssigt, rent økonomisk er der ikke den umiddelbare, store reaktion at se med det samme.

Det tager mange år, inden de offentlige finanser er aflastet for den medarbejder, der ikke længere er der, og så fristes man til at afholde sig fra det hyl og det skrigeri, det giver, når der afskediges offentligt ansatte.

Når vi i Fremskridtspartiet ved gentagne lejligheder har snakket om f.eks. en forhøjet folkepension, glemmer man som regel sætning 2, nemlig hvor der står: En ensartet folkepension. I disse dage, hvor der snakkes så meget om folkepension, ville det efter vores mening være et naturligt sted at starte, at man justerer de pensioner, der er for offentligt ansatte, så de i stigende grad er i overensstemmelse med, hvad tidligere privatansatte er i stand til at opnå af pension, altså folkepension. Frem for at man nu vil justere på selve folkepensionen, synes vi faktisk, det var mere rimeligt, hvis man gav ens pension til alle, uanset om man har været statsminister, generaldirektør for DSB, eller hvad man har været.

Det har også været nævnt i dag, at overførselsindkomsterne efterhånden udgør en meget væsentlig del af de offentlige finanser og dermed også en del af det, der forhåbentlig skal moderniseres. Vi skal allerede i dag give den melding, at Fremskridtspartiet, når det gælder sådan noget som førtidspensioner, efterlønsordning og hele dagpengeområdet med jobskabelsestilbud osv., er overordentlig interesseret i at medvirke til at få de overførselsindkomster justeret. Den egentlige folkepension mener vi det er forkert at pille ved allerede i dag.

Vi har også så sent som i eftermiddag givet vores tilsagn til, at man justerer på uddannelsesstøtten, og det håber vi at finansministeren har noteret sig, i hvert fald når han skal gøre dagens høst af besparelser op.

Der har været talt meget om, hvorvidt den offentlige sektor nu kan gøres mindre eller ej. Så sent som tilbage i oktober måned 1988 fremlagde Fremskridtspartiet et finans katalog med offentlige besparelser på 50 mia. kr. Det blev dengang nærmest udbråbt som værende på randen af vanvid, at noget parti kunne forestille sig så store offentlige besparelser. Vi brugte dengang